

Májové kvítí

Žalo dívča, lúku žalo,
svůj žal žatím odháňalo.
Žal utekal k hájíčku,
potkal sa tam s Aničkú.

„Utrápená cérenko má,
frajár rve sa s dragúnama.“
Ona sedla, plakala,
až ju hlava bolela.

Tu šlo dívča z žatvy hájem,
pláč sa nésł vlahým májem,
za Aničkú běžalo,
„Co sa stalo?“ sa ptało.

„Ríkaly větriska ráno:
,Nevrátí sa, drahá Anno,
proti Turkom bojuje,
enom vojna v srdcu je.“

„Neplač, neplač, nenaríkaj,
chodit bude inší šohaj,
pro tvé očka zelené,
pro fialky sadené.“

Fialenky olámala,
gaľánovej mamce dała:
„Vemte si jich, maměnko,
zahójá vám srdénko.“

Voní, voní vonička,
plače nad nů mamička,
trhaná je od srdénka
fialová fialenka.

Zanedbatelné slovo ženy

Ej,
kázali bratrovi s Turkem sa bit,
ostála sem doma s maměnkú:
„Ej,
obstaraj vinohrad, mosím už jít,
lebo ně zetnú hlavěnkú.“

„Ej,
navarím, napeču, zatopím nám,
podójím, kravěnký pokrmím,
ej,
o vinohrad sas šak starávał sám,
oňho sa já starat neumím!“

„Ej,
poprosím mojého kamaráda,
šak on ti pomože s vínečkem.
Ej,
vezneš si Martina, budeš ráda,
že možeš žít s takým synečkem!“

Ej,
svaďbu nám s Martinem vystrójili,
a než sme sa obá nadáli,
ej,
z pohára sme první vínko pili
a děcka na klíně chovaři.

Odkaz rodiny

Měl tatíček čtyry cérky,
neměl syna - problém velký;
vychoval jich bez manželky:
Majdalénka umřela.

A tak sebje zeťa hledal,
kerému by svůj grunt predał,
a s najstarší cérú sedał:
„Jakého chceš manžela?“

Bětuška sa enom směje:
„Tatíčku, to co sa děje?
Mé srdco len pre vás pĕje,
tak rychlo ňa nevdate!“

„Trápení mám s děvčicama,
šak dyž nechce, nech je sama...
Milé cérky, tož co s vama?
Starostí ně děláte!“

A tak sebje zeťa hledal,
kerému by svůj grunt predał,
s druhú najstarší pak sedał:
„Kerého máš v srděčku?“

Mariánka usmívá sa
— dyž sa směje, je to krása,
odpověď šak srdco drásá:
„Mám v něm smutek, tatíčku.

Nosiła sem v srdcu Hynka,
od susedú našich synka,
Hynek šavlama včl břinká,
tretím rokem na vojně.“

Porád sebje zeťa hledal,
kerému by svůj grunt predał,
s druhú najmladší pak sedał:
„Kerý v tvojej mysli je?“

Štěpánka sa trošku stydí,
tatička šak neošidí,
on ví, keho ráda vidí:
„Líbí sa ně Mikuláš.“

Baraj sa mu moc nechcelo,
rekl: „Vezni si ho, céro!“
Pro lásku by sa brat mělo
— študent, špatný hospodář!

Zasej sebje zeťa hledal,
kerému by svůj grunt predał,
aj s najmladší cérú sedał:
„Kerému chceš šátek dat?“

Kristýnka trošičku zbledla,
k tatíčkoví pohled zvedla:
„Šáteček dám temu, ledva,
co ňa bude milovat.“

„Trápení mám s děvčicama,
dyby to viděla mama,
srovnala by vás včl sama,
špatná moja výchova...“

„Tatíčku, to neríkajte,
po maměnce nezúfajte,
nevěsty si vyhlédajte,
takej, co vám dítko dá!“

A tak sebje ženy hledal:
synu jejich grunt by predał;
s cérenkama doma sedał:
„Jakej chcete macešky?“

Sestričky sa usmívajú,
tatičkoví povídajú:
„Takej, co vás rádi mají
— susedovích Anežky!“

Good girl power

Maľovaná zahrádka
— zaľevala ju Katka.
Zahrádka je plná kvítí,
dyž na ňu slunéčko svítí.
A dyž dojde mrak,
dobře je jí tak!
Neměla sa vysmívati
Ondrášovej starej máti,
že nesadí mak.

Ondrášova mamička,
hodná, ale staříčká,
na Katku sa rozhněvala
za to, že sa vysmívala,
že nesadí mak.
Co sa dílo pak?
Ze tri snítky marijánku,
slze zetrít panně v spánku...
Tak poslala mrak.

Nešťastná je Kačenka,
že sa zlobí maměnka
— nechcela sa vysmívati,
len jí chtěla zbytek dáti.
Zbyl jí celý sak.
Po kem pošle mak?
Ondráš zrovna z poľa išel,
Katku z dvora volat slyšel:
„Vem maměnce mak!“

Tož maměnce nese mak,
poslala ho enom tak.
Katka - hodná, hezká, milá...
s Ondrášem sa zaľúbila.
Coby lásky znak
posílá jí pak,
mamulence Ondrášovej,
nahněvanej, v srdcu dobrej,
maku plný sak.

„Esi chcu byt s Kačenkú,
mosím smířit maměнку.“
s takú Ondrášek dom došel,
smutnú láskú málem pošel.
„Nesu vám ten mak.“
A pred mamčín zrak
vytáhl ten maľý pytlík,
pro kerý sa s Katkú chytly,
dyž poslala mrak.

Mamka už sa nehněvá,
zasetý mak zaľevá.
„Katerinka, cěrka dobrá,
chytré očka, ústa múdrá...“
Uděľala znak,
primhúřila zrak,
potem tiško odríkala
říkání, co dlúho znaľa,
a hned' přeč byl mrak.

„Co já Katerince dám,
dyž včil poľa maku mám?
Súsedé nech nemyslijú:
,Omluvit sa neumijú!'.
Co by mohla chcet?
Synáčků mám pět!
Přemu, Vojtu, Ondru, Jana,
najmladšího Kiliána,
nech si z nich vybere sama,
svaďbu budú mět!“

Předurčená

Rybárovich Andělínka,
to je pěkná dívčina,
tvárenku jak konvalinka
s jiskrnýma očima.

To si všiml došní konec,
eště v plenkách bývala,
všiml si aj pantáta švec:
„Do krásy spinkaj, malá!“

Pak povídal rybárovi:
„Já mám syna, ty cérku...
Za pár ročků možem strójit
tym dvom pěknú veselku!“

A že byli kamarádi,
na toto si pripili:
„Nech sa děcka mají rádi!“
Mosá - co by robily?

Soběstačná

Kropila Kristýnka sukénky
pod lesem za rekú na stráni,
kropila vodú ze studénky,
vyhlédli si ju tam tré páni.

„Copak to, Kristýnko, co kropíš?“
pýtaľ sa první pán zvesela.
„Vem si ňa, a kropit nemosíš,
děvečka tú prácu udělá!“

„Čímpak to, Kristýnko, čím kropíš?“
pýtaľ sa druhý pán pre změnu.
„Dyž ně svú ručenku prislúbíš,
pokropíš to vodú svěcenú!“

„Jakpak to, Kristýnko, jak kropíš?“
pýtaľ sa ten třetí mladý pán.
„Ukaž, a dyž pěknó poprosíš,
nakropím to za tebja já sám!“

„Kropím já, páni, kasanice
vodú ze studénky studenej,
aj bez vás šlo ně to velice,
jinde si hľadajte družky svej.“

Maminčina

Měla mamka cérku pěknú,
z takej krásy srdca měknú,
byla rovná, nohatá,
říkali jí Agáta.

Chovala ju v pokojíčku,
učila ju vareníčku,
byla drobná, okatá,
říkali jí Agáta.

Jak starší začala bývat,
učila ju tančit, zpívat,
byla bledá, pihatá,
říkali jí Agáta.

Dyž jí bylo rokú deset,
učila ju zahrádku set,
byla, jak sú púpata,
říkali jí Agáta.

A jak roky rychlo běžá,
učila ju travěnku žat,
modrooká, rezatá,
říkali jí Agáta.

Než umřela její máti,
učila ju vyšívati,
uprimná, až hubatá,
aj to byla Agáta.

„Pane Bože, svatá Máří,
dopřejte jí klidné stáří!
Králi králů, Jezu Kriste,
ochraň její srdco čisté!
Svatý Duchu vždypřítomný,
šak znáš její život skromný!
Svatí Petře, Pavle, Víte,
brány nechte otevříté!
Cyrile a Metoděju,
aj k vám modlitbu svú pěju,
na nebesách šeci svatí,
byla hodná, snád' svatá...“
modlívá sa Agáta.